

362

Гласът му буботеше като гръмотевица.

- Не беше лесно да се превземе един такъв един град, сир, аз и до сега се чудя как се свърши всичко това. Но Бог стори чудо и ни помогна.

- Какво чудо? - полюбопитствуваха всички.

- Нека най-напред да видим какви са тези чудеса на трапезата! - се изсмя гръмко великанът и посегна към сущеното мусо и хляба.

В скоро време всичко биде опустошено. Изумени, българите гледаха как сиренето, луканките и сухият хляб изчезват в ненаситната уста на сражния мъж. Изведнъж той леко блъсна кубока си настрани, дигна ведрото с виното и почна да пие на дълги гълтки. След това избърса с длани косматото си лице, усмихна се и каза:

- А сега можем да си поприказваме...

Царят чакаше с нетърпение разказа му.

и с дни - Ето как стана тази работа... Преди да започнем решителното сражение, Соасонският епископ събра всички пилигрими и след като отслужи месса, заповядда да отдалечим всички... хм... всички весели жени от лагера. Тогава той ни изповядда и пречисти. След това ние всички, венецианци, бургундци, фландърци, ломбарди и алемани се качихме на корабите си и като се доближихме колкото се може по-близо до крепостните стени, пуснахме котва. Най-напред почнахме да хвърляме гръцки огньове, но стените бяха яко облечени в мед и огънят не ги ловеше. А от бойниците хвърляха въз нас камъни, толкова големи, че един човек сам не би могъл *да ги* вдигне. Между това *Морцофъл*, предателят, караше войниците си да свирят с тромpetи и да бият барабани, за да не губят дързост. Имаше няколко кули, градени от камък, вратите им ги пазеха сержанти. И ето как стана чудото.

Всички наостриха уши.

- Случайно морето блъсна кораба на Соасонския епископ в